

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**, nar. X
státní příslušnost X
zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2023, č. j. OAM-110/ZA-ZA11-P10-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2023, č. j. OAM-110/ZA-ZA11-P10-2023 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé. Žalobce namítl, že žalovaný vykládá restriktivně zásadu *non-refoulement*, a to pouze ve vztahu k hrozbě porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kdy tento výklad jde v neprospěch cizinců, o jejichž navrácení je rozhodováno. Ustanovení čl. 4 odst. 2 a 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí ovšem členským státům umožňuje použití unijní regulace z oblasti azylu, resp. přijetí vnitrostátních pravidel, jen pokud jdou ve prospěch cizince, na nějž tato směrnice dopadá. Je otázkou, zda postup žalované ve skutečnosti unijní právo nezapovídá. Zásada nenavrácení, kterou podle Soudního dvora nelze vykládat restriktivně, ovšem má v mezinárodním právu širší význam. Čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie, který zakotvuje zásadu nenavrácení, pamatuje kromě zákazu špatného zacházení i na právo na život. Článek 2 odst. 1 Listiny chrání právo na život obecně. Evropský soud pro lidská práva na poli pozitivních závazků plynoucích z práva na život pracuje se zásadou nenavrácení šířeji vůči možným porušením práva na život jako celku. Žalobce v této souvislosti odkázal na usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2022, č. j. 41 A 35/2021-27, kterým bylo řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2021, č. j. MV-193876-3/OAM-2021, přerušeno a Soudnímu dvoru EU byla položena předběžná otázka. Dosud nebylo ve věci rozhodnuto. Žalobce uvedl, že ve svém případě usiluje o zohlednění článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce dále namítal, že žalovaný při rozhodování podle § 14 zákona o azylu nevzal v úvahu jeho složitou situaci, kdy v domovském státě již nemá žádné zázemí, jak finanční, tak možnost bydlení a dalšího uplatnění. Žalobce uvedl, že spatřuje závažnou újmu, která mu hrozí v případě nuceného vycestování, v tom, že nebude mít možnost ve svém domovském státě žít, neboť nemá bydlení, a nepodaří se mu získat zaměstnání, které by mu zajistilo adekvátní mzdu, ze které by mohl pokrýt náklady na následný návrat do ČR a pokračování ve studiu. Žalobce namítl, že se ocitne v pozici osoby bez domova, bude uvržen do nejnižších vrstev společnosti. Žalobce v této souvislosti naznačil, že lidé v obdobné situaci si mohou hledat obživu nelegálním způsobem. Žalobce vyjádřil nesouhlas s tím, že žalovaný opřel napadené rozhodnutí o bez dalšího o taxativní azylové důvody bez bližšího zkoumání stavu věci. Žalobce má za to, že v jeho případě okolnosti odůvodňují udělení mezinárodní ochrany.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě vyjádřil nesouhlas s žalobními námitkami. Považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalovaný vzal při rozhodování v úvahu skutečnosti uvedené žalobcem a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Žalovaný v daném případě zkoumal možnost udělení mezinárodní ochrany v každé z forem uvedených v zákoně o azylu, přičemž dospěl k závěru, že nebyly dány důvody pro udělení žádné z nich. Žalovaný se dále vyjádřil k možnosti udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a shodně jako v napadeném rozhodnutí uvedl, že neshledal důvody pro jeho udělení v případě žalobce, přičemž se zabýval jeho celkovou situací, věkem a zdravotním stavem, avšak neshledal důvody hodné zvláštního zřetele. Na základě shora uvedeného navrhl žalovaný, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV.

Obsah správního spisu

4. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Dne 2. 2. 2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 7. 2. 2023 pak žalobce poskytl údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byl s ním proveden pohovor. V rámci správního řízení bylo objasněno, že záměrem žalobce bylo získat v ČR oprávnění k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Tvrzeným důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je rovněž snaha o legalizaci pobytu žalobce na území ČR. Žalobce přicestoval do ČR, protože v Kyrgyzstánu není práce a nelze tam získat dobré vzdělání.
6. Dne 14. 7. 2023 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž žalobci mezinárodní ochranu neudělil v žádné z forem uvedených v zákoně o azylu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, z jakých důkazů vycházel při svém rozhodování, přičemž mezi nimi byly především výpověď žalobce, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu. Konkrétně se jednalo o Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 1. 2. 2023, č. j. 101348/2023-MZV/LPTP – Kyrgyzstán – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, a o Informaci OAMP – Kyrgyzstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 4. 4. 2023. Žalobce ani prostřednictvím své právní zástupkyně nevyužil svého práva na seznámení se s podklady rozhodnutí, nijak je nedoplnil. Na základě uvedeného pak žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že nebyly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce výslovně sdělil, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a nebyl politicky aktivní, a dále neuvedl, že by měl ve své vlasti jakékoliv potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod, výslovně uvedl, že v Kyrgyzstánu neměl žádné potíže se státními orgány. Stejně tak žalovaný nedospěl k

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

závěru o důvodnosti udělení azylu žalobci z důvodu uvedeného v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl žádné obavy z pronásledování své osoby z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině. Žalobce přitom sdělil, že nečelil žádným potížím v zemi původu, kromě několika situací z dětství, když se mu ostatní v dětském kolektivu posmívali z důvodu jeho národnosti, k čemuž docházelo jen zřídka. Žalovaný uvedl, že mezinárodní ochrana podle zákona o azylu je výjimečným institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu před negativními jevy v zemi původu, avšak pouze ze zákonem vymezených důvodů. Tyto důvody v případě žalobce neshledal, dospěl k závěru, že žalobce vedla k podání žádosti o mezinárodní ochranu snaha o legalizaci svého pobytu v ČR poté, co se vlastní vinou ocitl v situaci bez pobytového oprávnění. V souvislosti s tím žalovaný konstatoval, že legalizace pobytu není mezi taxativně vypočtenými důvody v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, jak již opakovaně judikoval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku č. j. 5 Azs 37/2003 ze dne 22. 1. 2004. Pro tyto účely mají konkrétní cizinci využívat některý z institutů zákona o pobytu cizinců. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byl udělen azyl, nebyl žalobci udělen ani azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 odst. 1 zákona o azylu. Rovněž pak žalovaný neshledal u žalobce ani existenci důvodu pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu žalovaný uvedl, že se v této souvislosti zabýval celkovou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný zjistil, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou, která je schopna vykonávat práci, cestovat a zajistit své životní potřeby jako doposud. Nad rámec výše uvedeného žalovaný podotkl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností, kdy nebyl shledán důvod k udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a kdy by bylo nehumánní azyl neudělit. V případě žalobce však žalovaný takové okolnosti neshledal. Žalovaný se zabýval rovněž tím, zda žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla hrozit v případě návratu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, který kyrgyzský právní systém neumožňuje uložit za žádný trestný čin. Žalovaný neshledal ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, neboť žalobce neměl nikdy ve vlasti konkrétní problémy se státními orgány ani s bezpečnostními složkami, do Kyrgyzstánu opakovaně volně cestoval. Dále se žalovaný zabýval obecnými pravidly pro vycestování občanů Kyrgyzstánu a jejich návrat do vlasti, k čemuž čerpal ze shromážděných informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v dané zemi. Cestování za prací je běžnou součástí tamějšího života, až třetina obyvatel pracuje v zahraničí, přičemž tito občané jsou významným zdrojem příjmů státu a podpory velké části obyvatelstva. Navracející se osoby nejsou diskriminovány nebo znevýhodňovány. Dále žalovaný konstatoval, že na území Kyrgyzstánu neprobíhá ozbrojený konflikt, v jehož důsledku by žalobce v případě návratu do vlasti mohl být ohrožen na životě nebo lidské důstojnosti. S ohledem na uvedené žalovaný shledal, že žalobce podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nesplňuje. Případné vycestování žalobce do Kyrgyzstánu by nepředstavovalo rozpor s mezinárodními závazky ČR, žalobce zde nemá žádné trvalé relevantní vazby. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byla udělena doplňková ochrana, nebyla žalobci udělena ani doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu.

V.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Právní posouzení věci soudem

7. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné, žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel proto ze spolehlivě zjištěného stavu věci, v důsledku čehož napadené rozhodnutí nelze považovat za přesvědčivé, soud uvádí, že nelze předmětným námitkám žalobce přisvědčit, když soud po podrobném přezkoumání skutkových zjištění žalovaného ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany, které zákon o azylu ve svých ustanoveních § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b upravuje, zjistil, že žalovaný vycházel při svém rozhodování ze všech informací sdělených žalobcem i ze všech dostupných podkladů, jež jsou součástí správního spisu, a při svém hodnocení zcela dostatečným způsobem popsal, které skutečnosti vzal za prokázané a z jakého důvodu, přičemž nebylo soudem zjištěno, že by žalovaný některé skutečnosti opomněl zhodnotit či je nehodnotil ve svém souhrnu. Soud dále uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o nenaplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí odůvodnil. Soud neshledal ani žádný chybný výklad zákona ze strany žalovaného. Uvedené námitky tak soud shledal nedůvodnými.
9. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný při rozhodování o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel mimo údajů sdělených přímo žalobcem také z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu. Konkrétně se jednalo o Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 1. 2. 2023, č. j. 101348/2023-MZV/LPTP – Kyrgyzstán – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, a o Informaci OAMP – Kyrgyzstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 4. 4. 2023. Uvedené podklady rozhodnutí žalobce nijak nedoplňl.
10. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že žalovaný vykládal zásadu *non-refoulement* restriktivně a v neprospěch žalobce. Tato námitka rovněž není důvodná. Předně je nutné upřesnit, že Krajský soud v Brně usnesením ze dne 28. 2. 2022, č. j. 41 A 35/2021-27, na které v žalobě odkazoval žalobce, položil Soudnímu dvoru Evropské unie otázku týkající se možnosti použití konceptu bezpečné země původu v souvislosti s navrácením neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Tato otázka v projednávaném případě nemá zásadní význam. Jak plyne ze stanoviska Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2013, sp. zn. Pl. ÚS-st. 37/13 „*podstatou zásady non-refoulement je zákaz státu vyhostit nebo povolit vydání uprchlíka do jiného státu, v němž by byl ohrožen jeho život nebo osobní svoboda na*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení (čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků), resp. v němž by mu hrozilo, že bude porušeno jeho právo na život (čl. 2 Úmluvy) nebo že bude vystaven mučení nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (čl. 3 Úmluvy).“ V daném případě však neexistuje ani náznak toho, že by žalobci mohlo v Kyrgyzstánu hrozit vážné nebezpečí, že by mohl být vystaven trestu smrti, mučení nebo jinému nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Žalovaný spolehlivě zjistil, že kyrgyzský právní systém neumožňuje uložit trest smrti za žádný trestný čin. Dále žalobce neměl nikdy ve vlasti konkrétní problémy se státními orgány ani s bezpečnostními složkami, opakovaně volně cestoval z Kyrgyzstánu a zpět. Žalovaný tak neshledal ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, čemuž soud přisvědčuje. Z posuzované žalobní námitky není patrné, v čem se měl žalovaný ve vztahu k žalobci dopustit porušení zásady *non-refoulement* nebo v čem spatřuje žalobce restriktivní výklad ve svůj neprospěch, když žalovaný evidentně postupoval podle relevantních ustanovení zákona o azylu a souvisejících závěrů rozhodovací praxe soudů, a v průběhu řízení vyšlo najevo, že žádné nebezpečí, které by spadalo pod rozsah zásady *non-refoulement* žalobci v jeho zemi původu nehrozí. Rovněž v souvislosti s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod soud neshledal, že by došlo k jakémukoliv porušení mezinárodních závazků ČR.

11. Podle § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.*
12. Žalobce namítal, že u něj byly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, neboť to odůvodňuje jeho situace, kdy v důsledku vycestování z ČR nebude mít žalobce kde bydlet, ani nesežene zaměstnání s dostatečně vysokým finančním ohodnocením, které by mu umožňovalo návrat a studium v ČR. Žalobce to považuje za závažnou újmu, namítl, že se ocitne v pozici osoby bez domova, bude uvržen do nejnižších vrstev společnosti, jejichž příslušníci nemají daleko k tomu, aby hledali obživu nelegálním způsobem. Ve své argumentaci žalobce uvedl v souladu s judikaturou NSS, že ustanovení § 14 obsahuje kombinaci neurčitěho právního pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ a následného správního uvážení. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2 2017, č. j. 6 Azs 17/2017-28 „*smysl institutu humanitárního azylu totiž spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, v nichž nejsou dány důvody dle § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto nehumánní azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat i na zákonem nepředvídané či nepředvídatelné okolnosti konkrétního případu. Z těchto důvodů ani Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi pojem „případ hodný zvláštního zřetele“ obecným způsobem nedefinoval. Je možné poznamenat, že mezi obvyklé důvody udělování humanitárního azylu lze zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Případ hodný zvláštního zřetele naopak typicky nepředstavuje manželství s českým občanem, ekonomické obtíže žadatele, lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti či legalizace pobytu.*“ Žalovaný se zabýval možností udělit žalobci humanitární azyl na straně 5 napadeného rozhodnutí, přičemž posuzoval celkovou situaci žalobce a přihlédl rovněž k jeho věku a zdravotnímu stavu, a důvody hodné zvláštního

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zřetele nezjistil. Žalobce je dospělou, plně svéprávnou a středoškolsky vzdělanou osobou, jejíž zdravotní stav je dobrý. Co se týče bydlení a pracovních příležitostí, není žalobce nijak znevýhodněn oproti jiným obyvatelům Kyrgyzstánu. Přitom je z průběhu správního řízení patrné, že žalobce se obává toliko nesnadné ekonomické situace a žádost o mezinárodní ochranu podal proto, aby na území ČR zlegalizoval svůj pobyt. Závěr žalovaného, že v daném případě nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu žalobci, považuje soud za správný. Námitka není důvodná.

13. Neobstojí ani námitka spočívající v nesouhlasu s tím, že žalovaný opřel napadené rozhodnutí bez dalšího o taxativní azylové důvody bez bližšího zkoumání stavu věci. Žalovaný důkladně posoudil žalobcův azylový příběh a postupoval *secundum et intra legem*, když hodnotil možnost subsumpce zjištěných skutkových okolností pod jednotlivé skutkové podstaty azylu a doplňkové ochrany podle platného a účinného zákona o azylu. Není na místě vytýkat žalovanému, že postupoval v mezích zákona. Jak sám žalobce uvádí, výčet azylových důvodů je taxativní, tj. uzavřený. Nelze jej tedy libovolně nad rámec zákona rozšiřovat o další důvody, které jsou sice z lidského hlediska pochopitelné, ale nejsou relevantní z hlediska udělování mezinárodní ochrany. Není pravdou, že žalovaný blíže nezkoumal skutečný stav věci. Naopak posuzoval i možnost udělení humanitárního azylu, jak je popsáno výše. Přestože má žalobce za to, že v jeho případě okolnosti odůvodňují udělení mezinárodní ochrany, žalovaný takové okolnosti neshledal, čemuž soud přisvědčil. Soud připomíná usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2023, č. j. 7 Azs 204/2023-45, ve kterém NSS dovodil, že *„prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, konkrétně instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-57). Stěžovatel si nemůže zvolit využití institutů zákona o azylu namísto institutů zákona o pobytu cizinců, neboť mezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmou, nikoli univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu. Právě instituty právní úpravy pobytu cizinců na území České republiky jsou určeny pro případy tohoto druhu.“*
14. Soud má za to, že žalovaný si pro svůj závěr opatřil dostatečné podklady, které se uvedené problematiky týkaly a že po posouzení všech podkladů dospěl ke správnému právnímu závěru o tom, že v případě žalobce nebyl naplněn důvod pro udělení azylu ani doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Napadené rozhodnutí tak bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Shora uvedené závěry pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, a tudíž na napadené rozhodnutí v tomto směru nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné.

VI.

Závěr a náklady řízení

15. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

16. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. května 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně